

МОТОРНИЙ КОШТОВАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКSMУ

Рік видання IX
№ 153 (1009)

ВІВТОРОК

24 ГРУДНЯ 1968 р.

Ціна 2 коп.

лише 50 штучних зірок. В нинішньому — понад 300. Полтавські зірки надійно служать жителям Кремеса.
Е. ЯРУШОК.

ЗЕМЛЯК З КУБАНИ

В середній школі села Кам'яного висить портрет Героя Радянського Союзу Михайла Семеновича Лисова. Він загинув при форсуванні річки Синюхи, звільняючи Кам'яне від фашистських загарбників. На подвір'ї школи — його могила. Весною і влітку на ній горять червоним полум'ям квіти. Учні свято шанують пам'ять героя. І хоч всі вони добре знають, що Михайло Семенович родом не з їхнього села, називають його земляком.

Піонери школи листують з рідними М. С. Лисова, збирають документи про його життя та подвиг.

Д. ПЕТРЕНКО.

Новоархангельський район.

ЛЕНІНСЬКІ ВІЗДИ

Минулої суботи мешканці села Мошориного зустрілись з літераторами області О. Моторним, О. Шкабом, В. Юр'євим та О. Чернецьким.

Вечір відкрив секретар партійної організації колгоспу О. Ковтун. Потім виступив письменник О. Моторний, який поділився творчими планами на честь ленінського ювілею.

Схвилювано пролунали поезії В. Юр'єва, О. Шкабою та О. Чернецького, присвячені вождеві.

Це вже другий такий «Ленінський візд» кіровоградських літераторів до хліборобів Знам'янського району.

До 22 квітня наступного року наші письменники побувають в багатьох селах, знайомлячи читачів з творами про великого Леніна.

В. ВАСИЛЕНКО.

ПОЛТАВСЬКІ ЗІРКИ
В КРЕМЕСІ

Щовечора над приморським містом спалахують яскраві зірки. Це ртутні люмінесцентні світильники. Їх виготовили понад завдання третього року п'ятирічки комсомольці Полтавського газрозрядного електролампового заводу для мешканців Кремеса.

Торік на вулицях нашого міста промінилося

З ПЕРЕМОГОЮ, НАФТОВИКИ!

300-мільйонний рубіж видобутку нафти в Радянському Союзі взято! Це сталося 23 грудня. Таким чином, почате в цьому році на заклик нафтовиків Татарії соціалістичне змагання успішно завершено. За добу з надр тепер добувається 820 тисяч тонн рідкого палива. Стільки пального ніколи не видобувалося у нашій країні.

Нафта — наше національне багатство, її образно називають «чорним золотом». З неї одержують моторне паливо для автомобільного і залізничного транспорту, авіації та сільськогосподарських машин.

У хімічній і нафтопереробній промисловості з «чорного золота» виробляють численні товари народного споживання, пластмаси, мінеральне добриво, каучук.

І, нарешті, нафту ми продаємо за кордон. Зрозуміло, що досягнення 300-мільйонного рубіжу розвивається високими темпами. У 1958 році було одержано більше 113 мільйонів тонн нафти. Тепер рідкого палива видобуто у 2,6 раза більше! І це лише за десять років.

Досягненню 300-мільйонного рубіжу допомогла сировинна база. Щороку розвідники надр відкривають близько ста родовищ нафти і газу. З них дві третини — нафтові. Наприклад, зовсім недавно геологи виявили в Тюменській області два великих родовища — Мамонтовське і Самотлорське. Нові родовища нафти відкрито в Білорусії, Комі АРСР, Пермській та Оренбурзькій областях, на Україні, в Туркменії.

Збільшенню видобутку нафти сприяє впровадження найновіших досягнень науки і техніки, швидкісних методів проходки свердловин, створення комплексних бригад по видобуванню нафти й інші внутрішні резерви. Свердловини завглибшки 1500—2000 метрів лише 20 років тому бурили більш як рік. Тепер такі свердловини буряться за 15—20 днів, а найкращі бригади проходять їх за 7—10 днів.

ТОВАРИШ ПРО ТОВАРИША

ДІМЧИНЕ ВІДКРИТТЯ

Він завжди посміхається широко, відкрито. Точнісінько так, як і зараз (фото внизу праворуч). Біографія цього хлопця така, як і в тисячі його ровесників. Вчився в школі, працював на заводі. Що ж іще? Служив в Армії. А після повернення на Олександрійській електромеханічній. І вже через кілька місяців оволодів усіма хитросплетіннями цинкової професії. Не відкриття?

Я не помиляюся, коли кажу оволодів. Бо Діма Артеменко справді робить монтаж найскладніших виробів. І слід відзначити, що його робота тільки на відмінно. А ввечері посилав. Забіжить в ідальню повечеряти, по дорозі в бібліотеку навідається, а тоді вже в технікум. Він не тільки добрий слюсар-електромонтажник апаратного цеху, а й студент 5-го курсу Олександрійського гірничого технікуму.

Колісь хлопці розговорилися про найулюбленішу справу свою. То Дмитро не вагаючись сказав:

— А я люблю свою роботу.

Що ж, хай це буде першим Дімчином відкриттям.

І ОЖИВАЄ СХЕМА

Ліда Махоткіна та Люда Злакоман теж з апаратного цеху цього ж заводу. Подруги. В їх володінні надзвичайні скариби: всілякі пульти управління, сотні переплетених проводів, конденсатори і реле, напівпровідники і блоки.

Вмілі дівочі руки примушують оживати химерні схеми. То ж подивіться, яка уважка Ліди, і як захоплена своєю роботою Люда! (Фото вгорі).

Складно і цікаво! А ще більше — відповідально. Подругам ще немає й 20 років. Та зате в них мрія. Навчання. Адже так хочеться знати більше!

В. ГІЛЬТЯЯ.

м. Олександрія.

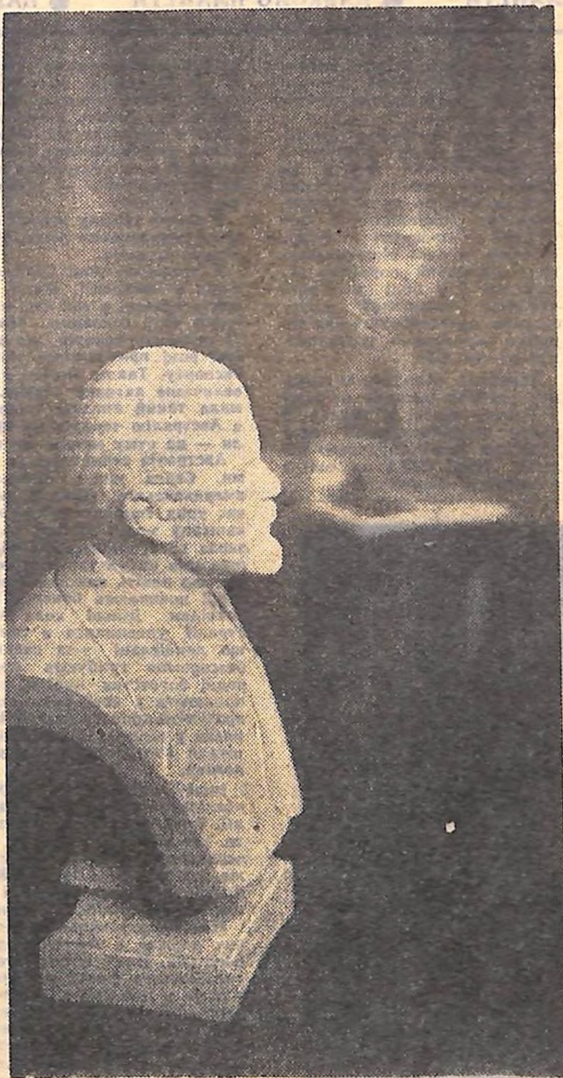
СЕСІЯ ОБЛАСНОЇ РАДИ

Вчора в сесійному залі Кіровоградського Будинку Рад почала роботу сьома сесія обласної Ради депутатів трудящих одинадцятого скликання.

Депутати заслухали доповіді голови обласної планової комісії депутата Н. Я. Артюшенка про план розвитку народного господарства місцевого підприємства області на 1969 рік і завідуючого обласним фінансовим відділом депутата В. В. Кир'янова про місцевий бюджет області на 1969 рік і виконання місцевого бюджету області за 1967 рік.

Із співповіддю в першому і другому питаннях порядку денного виступив голова постійної планово-бюджетної комісії обласної Ради депутатів М. Н. Черниченко.

У доповідях та у виступах депутатів: голови Кіровоградського міськвиконкому Б. К. Катеринчука, завідуючого обласним відділом охорони здоров'я М. Х. Підворного, голови Новомиргородського райвиконкому Г. М. Гуліди та інших промовців аналізувались підсумки роботи за 1968 рік, наголошувалося на завданнях, що стоять перед Кіровоградщиною у світлі рішень ХХІІІ з'їзду КПРС, жовтневого Пленуму ЦК КПРС і листопадового Пленуму ЦК КП України. Сьогодні сесія продовжує свою роботу.

З фотографій, що надійшли на обласну виставку, присвячену 100-річчю з дня народження В. І. Леніна.

А. БУДУЛАТЬЄВ.

З ЛЕНІНИМ.

ПЕРШІ КАДРИ ЛЕНІНІАНИ

Документальна Кіноленіана починалась на зорі Радянської влади. Найперші кадри її створив найстаріший радянський кінооператор Олександр Григорович Лемберг.

У розмові з кореспондентом ТАРС О. Г. Лемберг розповів:

— Юрби людей приходили до особняка Кшесінської, де був розміщений у бурхливій квітневій дні сімнадцятого року Петроградський комітет партії більшовиків, приходили, щоб послухати слово Леніна. Тут я і зняв перші кадри під час виступу Леніна. Першого травня біля цього особняка мені вдалося зафіксувати ще раз виступ Володимира Ілліча, а потім і на Марсовому полі, де тривав Першотравневий мітинг.

Із знятим матеріалом я повернувся у Москву. Побачивши на екрані Леніна, хазяїн фірми Ломашкін, у якого я служив, розлютився.

— Хто вам дозволив знімати більшовиків? — кричав він. І тут же звільнив мене з роботи, відрухавши при розрахунку 250 карбован-

ців — вартість тієї плівки, яку я зняв у місті революції.

Років десять тому режисер-документаліст С. Гуров знайшов в архіві частинку мого матеріалу і використав її в своєму історико-революційному фільмі «Великий поворот».

Весною 1918 року мені знову пощастило зняти на плівку вождя пролетаріату. Це було на Красній площі в дні святкування 2-ї річниці Жовтневої революції, а через місяць разом з іншими операторами я знімав Леніна на VII Всеросійському з'їзді Рад.

...Йде вже третій день з'їзду, працюємо, як кажуть, у поті лица, хоч, признатися, ледве тримаємося на ногах, — дуже малий добовий раціон харчування. І тоді ми вирішили звернутись до Леніна. Хвилюючись, підійшли до Володимира Ілліча, попросили допомогти нам. Він поспішав — через кілька хвилин був його виступ — і все ж швидко написав записку, яку передав Гіберу.

«Зав. господарською час-

тиною Кремля, т. Калніну.

Пред'явникові цього видати на весь час з'їзду 8 карток на обід і на вечерю.

Вл. Ленін».

А потім дописав:

«І таким чином примусити їх думати про роботу, а не про обід».

Вл. Ульянов (Ленін)».

Незважаючи на надзвичайну зайнятість, Ленін завжди вникав у нашу роботу. Багато зйомок робилося за його безпосередньою вказівкою. Під час оборони Царицина, наприклад, до Володимира Ілліча звернувся командарм О. І. Єгоров з проською направити до нього оператора. Тут же було дано вказівку Всеросійському кіновідділу, і я вийшов на фронт, де і зняв чимало цікавих епізодів. Пізніше я вже демонстрував фільм «Оборона Царицина».

На закінчення О. Г. Лемберг сказав, — нам треба серйозно подбати про збереження дуже цінної колекції. Важливо, щоб ці стрічки побачила молодь.

ДОРОГОЦІННА ЗНАХІДКА

Широко відому працю Володимира Ілліча Леніна «Про «ліве» хлоп'яцтво і про дрібнобуржуазність» вперше було надруковано в трьох номерах газети «Правда» за 9, 10 та 11 травня 1918 року за підписом Н. Ленін.

І ось через півстоліття після того, як Ілліч написав цю працю, знайдено її рукопис.

Історія дорогоцінної знахідки така: у вересні цього року в Москві помер художник Михайло Григорович Ранков. Розбираючи речі

художника, його дочка Т. М. Ранкова та її чоловік Н. Н. Смирнов на дні старого чехода виявили згорнуту навпіл пачку аркушів з невідомим їм рукописним текстом. Розглядаючи аркуші, на останній сторінці вони виявили підпис: Н. Ленін. Було очевидно, що це оригінал рукопису Ілліча.

Виявилось, брат художника, який помер, Іван Григорович Ранков, починаючи з 1918 року багато років працював коректором в «Правді». Оглянувши аркуші рукопису, які добре збереглися, Іван Григорович сказав, що найімовірніше, брат одержав їх від нього, але будь-яких обставин, за яких рукопис потрапив до нього, він не пригадав.

Дорогоцінний рукопис покладено на вічне зберігання в Центральній партійній архіві. (РТАУ).

РАДЯНСЬКО-ЧЕХОСЛОВАЦЬКЕ ЕКОНОМІЧНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО

На основі домовленості між главами Урядів СРСР і ЧССР у Празі 17—22 грудня відбулись переговори між заступником Голови Ради Міністрів СРСР, Головою Держплану СРСР М. К. Байбаковим і заступником го-

лови Уряду ЧССР Ф. Гамоузом у деяких питаннях економічного співробітництва між СРСР і ЧССР.

Основну увагу в ході переговорів було приділено створенню необхідних передумов для забезпечення в

період після 1970 року дальшого розширення і якісного поліпшення взаємовигідного співробітництва. Сторони погодились розвивати такі форми співробітництва, які дійово сприятимуть підвищенню технічного рівня і ефективності суспільного виробництва в обох країнах і тим самим підвищенню життєвого рівня населення.

(ТАРС).

ЧИТАЧ ПРОДОВЖУЄ РОЗМОВУ

„Який твій дім, друже?“

Олександрійські контрасти

Ці два листи, що лягли на редакційний стіл, зовсім не схожі один на одного, хоч в обох і йдеться про робітничі гуртожитки.

Перший з них можна назвати листом-запитанням, другий — листом-порадою.

Лист-запитання

Повірте, інколи просто не хочеться повертатися після роботи в гуртожиток. Заздалегідь уявляєш обшарпані стіни, сіру нудьгу, яка зустріне тебе зразу ж на порозі. Прощмигнеш у свою кімнату, візьмеш книгу, щоб почитати, а звідусіль стукіт — хлопці «козла» забивають. Та й що їм робити? Дівчата якось знайдуть чим заповнити час — та вишиває, а та мудрує над якоюсь обшивкою, і дівчатам, і хлопцям страшенно нудно в своєму гуртожитку, тож і шукають, чим зайнятися.

Забутий всіма гуртожиток заводу підйомно-транспортного обладнання. Ні лекцій, ні бесід, ні вечорів відпочинку. І куди тільки дивиться завком профспілки і комітет комсомолу?

Тамара ГНАТЧЕНКО, робітниця.

Лист-порада

„Молодий комунар“ в матеріалі рейд о в о і бригаді обласного штабу «Комсомольського прожектора» гуртожиток № 1 тресту «Кіровоградуглебуд» назвав у числі кращих. Нам це приємно. Нас це ще більше зобов'язує. «Прожектористи» нам тоді аказали й на недоліки. Деякі з них ми вже ліквідували. Цими днями придбали нові репродукції картин відомих художників, естампи, і тепер кожна кімната стане ще привітнішою.

Рада гуртожитку дбас про розширення зв'язків з культурно-освітнім училищем, середніми школами міста.

Идуть справи добре в тих гуртожитках, де все робиться колективно, де кожний відчуває себе не тимчасовим гостем, а господарем. Хіба б мені все було під силу, якби не десятки добровільних помічників? Ото ж ми разом і робимо наш дім затишним, веселим і привітним.

П. ГРИЗАН, командант гуртожитку № 1 тресту «Кіровоградуглебуд».

РО ШО ДУМАЄ робоча людина, йдучи на зміну? Хто про що. У Олександра теж думки бувають різніми, і інколи до того барвистими і блискучими, що й зупинитись на котрійсь важко. А сьогодні у нього вони стрункі і відточені. Як готові деталі, лягають одна поруч одної.

Зміна через двадцять хвилин, а юнак вже обмірковує свій робочий день, бо ще вчора одержав завдання. Заготовки розташувати так, щоб не нахилитися за ними. Інструмент — під рукою. Щоб ніяких зайвих рухів. Максимальна точність і чистота обробки. Деталь складна. Доручили цю роботу одному — не зміг. А як же я? Зможу! Тому, що потрібно. Завод починає випуск нового насоса, необхідно зробити пресформи. Щоб їх виготовити, потрібне точне фрезерування.

Хвилюючись, приступив до роботи, хоч зовні хотів здаватися спокійним. Друзі помітили це і поглядами підбадьорювали Олександра. І ось робітник повністю ввійшов у ритм роботи. Верстат, деталь, кожен рух — одне ціле. Точність. Заросило чоло. Готово! В руках ще тепла пресформа. Перевірив розміри. Все в порядку! Вийшло! Потім ще і ще. Жодної бракованої пресформи. Майстер стиснув робітничою лікоть: «Молодець».

Згодом Олександр Драчу присвоїли четвертий розряд фрезерувальника. І знову майстер поздоровляв, а всім сказав:

— Він у нас тут в цеху і виріс, як фрезерувальник...

Десять років тому прийшов Олександр Драч на Агрегатний завод. Був учнем, потім фрезерувальником став. Прийшовся до душі товаришам по роботі, а ті — йому. Кілька разів обирали юнака до складу бюро комсомольської організації цеху. І тут, на громадській роботі, він був стараним, точним. Коли комсомольці заводу виступили в похід за культуру виробництва, комсомолец був першим серед тих, хто приніс в цехи красу. У Олександра неабиякий художній смак, і художнє оформлення цеху — справа його рук.

ВИРІС НА ОЧАХ У ЦЕХУ

У змаганнях на кращого фрезерувальника заводу Олександр вийшов переможцем, а в Липецьку... Між іншим, сталося так. На Липецькому тракторному заводі «Головтракторпром» проводився конкурс на кращого токаря і фрезерувальника. З'їхались тракторобудівники з усіх кінців країни. Зі своїм інструментом, спецодягом. Але трапилось так, що Олександр нічого цього з собою не взяв. Чи то повідомлення про це не надійшло на агрегатний, чи то ще з якоїсь причини. Та не дарма кажуть, що світ не без добрих людей. Знайшовся інструмент і спецодяг. Ось уже й теоретичний залік здано. І на два додаткових питання відповів. Відмінно! Приступив до виконання практичного завдання. Та що це? Фреза під час роботи горить. Виявилось, що видали не той інструмент. Почав вимагати інший, а йому довірили: «Чому не взяв свій?» — Все-таки видали. Але ж згаяно стільки часу! І все ж виборів першість. Присіклива комісія оцінила його роботу як найкращу.

А дома були урочисті збори. Головуючий оголосив:

— Олександр Драч нагороджується Почесною грамотою ЦК ВЛКСМ...

Завод теж відзначив переможця. Олександр вручили цінний подарунок. Після зборів поспівав Олександр Драч додому. По дорозі зайшов у дитсадок за сином. А потім йшли вулицями вечірнього міста обидва Драчі, і молодший весь час допитувався, що то батько несе додому.

— Найдорожчий подарунок, сину, — відповідав Драч — старший.

В. ШЕВЧЕНКО.

м. Кіровоград. Агрегатний завод.

Вона — агроном-садівник колгоспу імені Ватутіна Новоукраїнського району. Таїса Хомутенко прагне, щоб в її селі була вічна весна, щоб на сьвятковому і буденному столі красувались медові плоди. Така ця дівчина — комуніст, секретар комсомольської організації.

На знімку: Таїса Хомутенко. Фото М. Тернавського.

ЧЕСТЬ ТРЕБА ЗАРОБИТИ

Вродилась у дівчині хазяйського батька кістка. Роботяща, кажуть про неї на селі. Заздрістю ніхто не проймається, скоріше повагою та ще довірою. Бо певні: як сказала Тамара, то обов'язково зробить.

Та було і тоді! — Беруся надіти по 2250 кілограмів молока від кожної з 15 корів. Далеко від своїх подруг не забігаю, щоб не совісно було, як не впораюсь...

Кажуть, що скромність прикрашає людину. Це так. Непомітно до ферми бігла, пізно поверталася.

Ще багатенько днів до Нового року залишалось на календарі, а на колгоспній дошці показників проти прізвища Таїси Покрови вже було внесено дено крейдою: 2400.

За сумлінну працю односельчани вже двічі підряд пропонує їй кандидатуру на артілену Дошки пошани.

Совісна, роботяща, кажуть. Таку честь треба заробити.

Л. ПОЛІЩУК.

с. Журавлинка, Голованівського району.

● НАВКОЛО ПЛАНЕТИ

● НАВКОЛО ПЛАНЕТИ

● НАВКОЛО ПЛАНЕТИ

● НАВКОЛО ПЛАНЕТИ

Старт космічного корабля «Аполлон-8»

НЬЮ-ЙОРК, 21 грудня. Кор-ТАРС Л. Ядрошніков передає: Сьогодні о 15 годині 51 хвилині за московським часом у США здійснено запуск пілотованого космічного корабля «Аполлон-8». Його проведено з космічного полігону на мисі Кеннеді за допомогою триступінчастої ракети-носія «Сатурн-5». На борту корабля — три космонавти — полковник ВПС Френк Борман (командир екіпажу), майор ВПС Уільям Андерс і капітан ВМС Джеймс Ловелл. Основне завдання запуску — виведення корабля на орбіту навколо Місяця і наступне повернення на Землю.

Політ розраховано на строк трохів більший шести діб. Згідно з програмою космічний корабель спочатку виводиться на колову орбіту навколо Землі. Через три години, після двох неповних витків навколо Землі, намічається старт в напрямі Місяця.

Протягом трьох діб польоту до Місяця космонавти виконуватимуть різні завдання по перевірці навігаційних систем корабля і деякі наукові експерименти, а також проводитимуть сеанси радіо- і телевізійного зв'язку з Землею.

24 грудня передбачається виведення космічного корабля «Аполлон-8» на селеноцентричну орбіту з мінімальною відстанню від поверхні Місяця в 111 км. Під час обльоту Міся-

ця космонавти будуть зайняті фото- і кінозйомкою місячної поверхні, візуальним спостереженням.

В середу 25 грудня планується переведення корабля на селеноцентричну орбіту на траєкторію польоту до Землі. Цей маневр, на думку американських спеціалістів, є критичним у програмі запуску, оскільки в разі відмови двигуна космічний корабель залишиться в полі місячного тяжіння. (Аварійний ресурс системи життєзабезпечення корабля «Аполлон-8» розрахований на сім діб).

Корабель «Аполлон-8» повинен зробити посадку на воду в Тихому океані 27 грудня. В район передбачуваного приземлення вже направлено кораблі ВМС США на чолі з авіаносцем «Йорктаун».

Угорська Народна Республіка будує в Демократичній Республіці В'єтнам завод по виробництву електромоторів. Зараз на підприємстві УНР проходять підготовку 140 в'єтнамських юнаків та дівчат, які будуть працювати на новому заводі. На знімку: головний інженер заводу, що будується, Нгуєн Нам Трі і інженер-механік Нгуєн Ньєт Данг слідкують за роботою молодих робітників, що проходять практику в Угорщині.

Фото МТІ—АПН.

ЩЕДАВНО міністр національного розвитку Австралії Д. Фейрберн, виступаючи в американській торговельній палаті в Мельбурні, зробив цікаве визнання. Він покаркався на те, що багато іноземних компаній в Австралії, в тому числі й американські, ігнорують інтереси країни і не допускають австралійських громадян як бізнесменів, так і спеціалістів ні в співволодіння, ні в управління фірмами. «Це вже не партнерство!» — заявив австралійський міністр зоакеанським ділкам.

У цьому зв'язку певний інтерес представляють стан, характер і перспективи розвитку американо-австралійських економічних зв'язків.

У минулому році США були найбільшим поставщиком товарів в Австралії. На їх долю припадало 26 процентів імпорту країни, в той час, як на Англію, котра була до недавнього часу головним імпортером в Австралію, припадало 24 проценти товарів, що ввозяться. Разом з тим на США в 1967 році приходилося тільки 12 процентів австралійського експорту. Таким чином, у торгівлі з Австралією США мали величезне активне сальдо. У грошовому вираженні картина мала такий вигляд: американські бізнесмени експортували в Австралію товарів на 900 мільйонів доларів, а імпортували — на суму менше 400 мільйонів доларів.

Австралія стикається із значними економічними труднощами. Серед них — засилля американських фірм. У свій час уряд сприяв припливові капіталу з-за кордону. Але зараз наступ іноземних підприємців набув таких розмірів, що навіть власті в Канберрі починають боятися за наслідки. Ділові кола Австралії впевнилися в тому, що прищельці з-за океану безсоромно грабують природні багатства країни, захоплюють у свої руки цілі галузі промисловості. Можна зрозуміти триаго австралійського економіста А. Девіса, який писав у газеті «Ейдж», що англійський і американський капітали контролюють майже 70 процентів національної економіки.

Інші австралійські економісти І. Уілрайт і Д. Міскеллі обслідували 30 найкрупніших промислових компаній Австралії. Представлені ними результати обслідування свідчать про те, що контрольні пакети акцій цих компаній належать в основному іноземним корпораціям. Іноземцям належать майже всі акції 193 компаній. Найбільші капіталовкладення в Австралії мають Англія і США. На них припадає 95 процентів всіх акцій, що належать іноземцям.

Між представниками ділових кіл цих двох імперіалістичних держав в Австралії розгорілася жорстока конкурентна боротьба. Події останнього часу, в першу чергу девальвація англійського фунта стерлінгів, говорять про те, що часта терезів у цій боротьбі схиляється на користь США. Американські бізнесмени орудують в автомобільній, нафтовій, хімічній, харчовій промисловості, у кольоровій металургії і сільськогосподарському машинобудуванні.

У післявоєнні роки в Австралії були виявлені винятково багаті родовища залізної руди, нафти і бокситів. Відчувши, що тут можна добре поживитися, американські імперіалістичні акули накиннулися на здобич. Вони зосередили у своїх руках 90 процентів усіх заявлених прав на розвідку нафти в Австралії, і саме вони будуть контролювати нові нафтові родовища.

Таким чином, американо-австралійське «партнерство» в галузі економіки — це не що інше, як грабіж серед білого дня.

Ю. АЗАРОВ. (ТАРС).

Й ШОВ 1922-й рік — перший невоєнний рік в житті радянських людей. Чотири попередні пішли на те, щоб розгорнути полчища Врангеля й Денікіна, спровести з території України непрошених кайзерівських окупантів, розправитися з козацькими отаманами, знищити війська гетьмана Скоропадського, а потім петлюрівських гайдамаків, розбити під Львовом білополянців Пілсудського.

Людей тягнуло до мирного життя, спокійної праці.

Сабліно-Знам'янський цукрозавод одним з перших на Україні опривнеїв від розрухи. Його робітники й селяни навколишніх сіл виростили непоганий урожай буря-

От так і я йшов по шпалах і думав: «З чого починати?»

В Новогеорґієвську організація вже була. Та, зійшовшись в осередку, часто не знали, чим зайнятися, як краще провести час. Треба було зацікавити молодь роботою, знайти справу до душі, створити гуртки, весті економроботу серед робітничої молоді.

Інша справа в Павлівці. Велика волею — і жодного комсомольця. Починав там прямо з обходу хати за хатою, з обліку дівчат і хлопців комсомольського віку, зі збору їх у волонконкомі.

А в Знам'янці? Там працював уже великий і кипучий комсомольський осередок. Треба було лише здружити, спаяти колектив. Ось тоді й народилась ідея, яка й поклатла початок дружбі — комсомольські недільники по ремонту і відбудові вагонів і паровозів.

То було раніше. А з чого ж починати зараз?

картини тяжкого дитинства підлітка з робітничої сім'ї. Коли увага аудиторії досягла найвищої напруги, закрив книжку. Мої нові друзі запротестували.

— Пізно вже, хлопці. Завтра читатимемо далі. Тільки завтра хай кожен приведе з собою своїх друзів і знайомих.

Назавтра замість дванадцяти зібралось вже близько тридцяти чоловік. Доля героїв повісті схвилювала всіх. А після читання я розповів про таких же хлопців, котрі своїми руками завойовували собі краще життя, розповів про товаришів-продажонівців, зварених бандитами отамана Зеленого в окопні на станції Хирівці, про багато іншого.

З тих пір комсомольський осередок не пустував. До нього тяглися комсомольці, заводська молодь. Скоро виявилися й активісти. Моїм першим помічником став Арсентій Руденко. Тямущий, витриманий, ініціативний — таким він мені запам'ятався на все життя. Пізніше

ми його рекомендували в підшефний комсомолу Червонопрапорний Балтійський флот. З того часу я його не бачив. Чи живий зараз Арсентій Руденко — перший комсомольський активіст Сабліно-Знам'янського цукрозаводу?

Активно працювали в осередку двоюрідні брати Цимбалісти: один запальний, гарячий, другий — благодушний добряк. Пам'яттю Льоною Столбуненка, Олю Смолинську й інших.

Одночасно з організаційною і політосвітньою роботою, ми зайнялись економроботою і роботою з дітьми.

Сенсацію в селищі викликав поставлений осередком у заводському клубі інсценізований суд з традиційними адвокатором, прокурором, свідками, обвинувальним висновком і вирокком. Зал був переповнений, прокурору захоплено зилдували, адвоката персбивали, свідків захисту соромили.

Ми шефували над Вищою Кавалерійською школою в Києві і над трудовою школою селища. Влаштували футбольні змагання, вечори запитань і відповідей, спектаклі.

В пасхальні дні 1923 року з метою антирелігійної пропаганди підготували спектакль. По ходу дії один з героїв п'єси сокирою знищує невинну йому ікону. Зал ахнув. Через годину-півтори після спектаклю в двері комосередку один за одним стукали дівчата і хлопці.

— Мене прогнали з дому... За ікону... — розгублено і безпомічно повторював кожен.

Як можу заспокоюю своїх комсомольців і твердо обіцяю їм, що завтра у нас буде свій комсомольський гуртожиток. Вранці я був першим відвідувачем у директора. А ввечір ми вже занесли ліжка і постіль у виділені нам дві кімнати. Зажили там дружно. І невдовзі до нас стали проситись інші комсомольці, в сім'ях яких було не все гаразд. Створення комсомольського гуртожитку ще більше підняло авторитет комсомольської організації на заводі.

Л. ВОЛОДИМИРОВ, колишній секретар комсомольського осередку Сабліно-Знам'янського цукрозаводу, професор, декан металургійного факультету Комунарського металургійного Інституту.

З фотографій, що надіслали на обласну виставку, присвячену 100-річчю від дня народження В. І. Леніна. Р. РУБІН. КІРОВОГРАД, ВУЛИЦЯ ЛЕНІНА.

До 50-річчя комсомолу України

«На легкі перемоги не сподівайся»

ків. Пізньої осені 1922 року країна одержала перший цукор. Чи треба казати про те, що означала сотня вагонів цукру для голодуючої країни, де вже багато років підряд чай піли лише «вприглядку» чи «вприкуску», носячи в кишені загорнуті в папір недогризок цукру. Буряків заготували, правда, мало. При низьких темпах переробки їх вистачило лише на два з половиною місяці.

Секретар партосередку Кривошея — робітник, щойно демобілізований з армії, вважав, що зі старими робітниками ситуація ясна — давно вже усвідомили, з ким їм по дорозі. «Треба ростити зміну», — казав він. Оголосив прийом у комсомол. Бажаючих — 12 — 13 чоловік. Але що з ними робити, яку вести роботу, Кривошея не знав. Не знали й комсомольці. Осередок, існуючий на папері, став розпадатись.

Виручив повітовий партком. В Олександрії проходила повітова нарада, і представники цукрозаводу просили дати їм комсомольського вожака. Секретар парткомом Карагунський доручив секретарю повкому комсомолу Кларі Московській підібрати кандидатуру.

І ось «кандидатура» з торбинною за плечима відраховує шпалу за шпалою, наближається до цілі.

В двадцятому — двадцять першому ще можна було «зайцем» прохитати в поїзді, не викликаючи озлоблення залізничників. Але з часом навели порядок і на залізницях. Активіст ти чи ні, а квиток пред'яви. А де комсомольському працівнику взяти грошей на квиток? Не лише командировочних але й ніякої заробітної плати він взагалі не одержував. Бері мандат за трьома підписами і двома печатками і, як кажуть, бувай здоров. В кімні кожного мандату стояла неодмінно приписка: «Прохання до всіх радянських, партійних і комсомольських організацій всебічно сприяти товаришу при виконанні покладених на нього обов'язків». Іноді ця приписка допомагала власникові мандата знайти селянина, котрий на ранок возом чи саням мав вихитати в потрібному напрямку і підкинути тебе на пару десятків кілометрів шляху. Частіше ж усього ця приписка залишалася лише добрим побажанням. Активіст, сховавши мандат і озброївшись терпінням, крокував у самотності, залишаючи за собою 40—60, а то й 80 кілометрів на добу.

...Глянувши на худорлявого низькорослого хлопчика (в шістнадцять років я був саме таким), директор заводу Медовий, не приховуючи розчарування, промовив:

— А ми чекали, що нам пришлють справжнього комсомольського вожака... У нас, молодий чоловіче, молодь важка, та й сам робітничий клас зі специфікою: наполовину робітник, наполовину селянин та ще й з психологією заможного хазяїна. Так що на легкі перемоги не сподівайся!

Вирішили, що майбутній секретар піде працювати на завод. В рахунок авансу йому видали направлення на сніданки й обід в заводську їдальню. Спати можна було в приміщенні комсомольського осередку. Проводжаючи в нову оселю, розсильний завернув спочатку на склад, де під розписку видали матрац, точніше — довгий мішок з темно-сірої мішкунни. Показавши скірту соломи за складом, сказав:

— Тут мішок перетворив у матрац. Відчинили приміщення комсомольської організації: простора кімната майже пуста. Грубо збитий стіл і всім довгих лавок — меблі осередку. Біля входу — крихітний закуток. Третину його займає вузьке перекошене ліжко госпітального типу.

— Ось тобі, комсомол, ліжко. Можеш хропіти до ранку, нікому не заважаєш!

Солом'яний матрац без простирадла й подушки... На чому тільки не доводилося спати за ці роки: на траві, на землі, на лавках і стільцях, згорнувшись в обдіраному кріслі з панських поків, на підвіконні, а одного разу — на піддеркальнику...

З житлом влаштувався, треба братися за роботу. Одного з комсомольців зразу ж призначив тимчасово зв'язковим, і через нього оповістив усіх, щоб увечері зібралась в штаб. Годинника тоді не було ні в кого, і призначати точний час збору — марна справа. Один по одному підходили до штабу. Просив кожного розповісти про себе, про громадську роботу. Вирішив, що комсомольські збори скликати рано — молоді мало. Треба їй чимось зацікавити. Але чим і як? Пригадав, що в моїй торбині лежить невеличка повість письменника Ляшка.

— Давайте, хлопці, почитаємо? — Що там читати? Програму РКСМ? Уже читали!

І ось перед притихлими слухачами стали проходити одна за одною

ловачині, Югославії, у Франції — знаходилися українці. І там, далеко від Батьківщини, яка аела важкий кровопролитний бій з гітлерівською Німеччиною, вони вірили в перемогу і боролися за перемогу, не шкодуючи сил, жертвуючи життям. Василь Порик вів партизанську боротьбу з фашистами на французькій землі. Героєм Радянського Союзу, національним героєм Франції став В. Порик.

Там же, на землі Франції, в Парижі, діяв «Союз російських патріотів», який очолював член Компартії Франції Георгій Володимирович Шибанов (Г. В. Шибанов, кавалер ордена Вітчизняної війни І-го ступеня, зараз мешкає у селищі Димитрове).

Тисячі українців були гітлерівцями на землі Франції. І не випадково

активний учасник руху Опору, член підпільного ЦК Французької компартії Гастон Лярош писав: «Не можна написати історію визволення Франції від гітлерівських орд, не розповівши про радянських людей, які пліч-о-пліч з французами брали участь у цій боротьбі».

Автори книги зібрали цікавий матеріал, на яскравих прикладах показують героїчну боротьбу інтернаціональних партизанських загонів.

Цікаво відмітити, що багато сторінок книги присвячено нашим землякам. Комісаром однієї з ударно-диверсійних груп на сході Франції був Петро Сотняк з Кіровоградщини. Командиром партизанського загону в Італії був наш земляк Микола Чорновус. Кулеметником партизанського загону, що діяв у

Греції, був Василь Гудзь з Кіровоградщини. Авторі повідомляють, що зараз Василь Кирилович Гудзь працює у Кривому Розі на металургійному заводі.

Від Полярного кола до півдня Італії діяли в різних країнах радянські патріоти. Вони очолювали партизанські загопи, були комісарами, командирами груп. Їх любили, поважали за мужність, за хоробрість бойові побратими з різних країн. Авторі книги справедливо відзначають, що «вже сам факт появи радянських людей в партизанському загопі був визначною подією».

Цікаві факти наводять автори в розділі «На допомогу братнім народам», в якому ведеться розповідь про допомогу радянських партизанських загонів народам Польщі, Чехословаччини,

Румунії, Угорщини. Особливо значною ця допомога була братньому народові Чехословаччини, який під керівництвом Комуністичної партії Чехословаччини готовий був на збройне повстання. В 1944 році Український штаб партизанського руху став готувати за проханням ЦК КПЧ командирські кадри з чехів та словаків. Влітку 1944 року в Словаччині було висаджено кілька груп радянських партизанів під командуванням П. А. Велічка, О. С. Егорова, Є. П. Волянського. В Словаччині діяла партизанська бригада і нашого славного земляка І. Д. Діброви.

Книга читається з інтересом. Вона відкриває нові сторінки подвигів радянських людей за межами Батьківщини.

А. КОХАН.
м. Олександрія.

ДУМКИ, ВІДГУКИ, РЕЦЕНЗІЇ

„ДАЛЕКО ВІД БАТЬКІВЩИНИ“

Так називається книга, яка щойно з'явилася на полицях книжкових магазинів. Скажу відразу: довго в книгарнях ця книга не залежить. Її з цікавістю прочитають колишні воїни і школярі, молоді солдати і красенці, вчителі і пропагандисти. В. Клоков, А. Кудрицький та І. Бречак в своїй книзі зібрали великий матеріал про

участь українців в антифашистській боротьбі народів Європи.

З 2,8 мільйона чоловік, які були вивезені в каторгу гітлерівцями з окупованих територій Радянського Союзу, 2,2 мільйона становили жителі України. Та куди б не закидала гірка доля радянських людей, які поневіряння не доводилося терпіти, — вони скрізь залишилися патріотами, шукали і знаходили можливість вести боротьбу з фашизмом. В різних краях Європи — в Італії, Польщі, Бельгії, Чехос-

1) В. Клоков, А. Кудрицький, І. Бречак. «Далеко від Батьківщини»: видавництво політичної літератури України, Київ, 1968 р.

ЯКЩО СКАЗАЛИ „А“ ...

Підсумки однієї анкети

Ідея народилася в райкомі комсомолу. Працівники Будинку культури теж проголосували «за». А через тиждень-два комсомольці вже пішли на підприємства, в учбові заклади. Вони поширювали анкету, щоб достовірно знати, хто відвідує Будинки культури і чим він цікавиться, чим захоплюється.

І ось гірка вже заповнених бланків. Їх 246. 24 проценти опитаних — члени ВЛКСМ. За віком маємо таку картину: 51 процент опитаних — юнаки і дівчата 16—19 років, 7 процентів — 20—25, 8 процентів — 26—30, 18 процентів—31 і більше років. 11 процентів опитаних свій вік не вказали. Такі цифри — не випадковість. Анкет було роздано значно більше. І якщо більше половини заповнених анкет належить 16—19-річній молоді, то це тому, що вона найбільше вболіває за роботу Будинку культури, бо саме там вона проводить своє дозвілля.

Саме 16—19-річні — актив Будинку культури, адже, як свідчить анкета, кожен четвер-

тий з цих юнаків і дівчат — учасник художньої самодіяльності, третина відвідує Будинки культури не рідше одного разу на тиждень, а 23 проценти — два і більше разів.

«Ваше улюблене заняття у вільний час?» — було перше запитання анкети. Підсумувавши, маємо таку картину.

Захоплюються у вільний час

(в процентах до кількості опитаних по вікових категоріях):

	16—19 років	20—25 років	26—30 років	31 рік і більше
Технічною творчістю	11	—	15	4
Спортом	11	—	—	—
Художньою самодіяльністю	26	—	—	8
Читанням літератури	50	66	70	75

Як бачимо, запити 16—19-річних широкі. Але зверніть увагу, 20—25-річні у вільний від роботи час не займаються ні спортом, ні технічною творчістю, не беруть участі в гуртках художньої самодіяльності. Випадковість? Зовсім ні. Опитані цього віку — в основному молоді подружжя. В анкеті на питання про участь в гуртках

художньої самодіяльності вони поставили лаконічно: «Ні, за сімейними обставинами». А ці «обставини» визначаються в більшості одним: з ким залишити малого Петрика чи Віту? От і приковані молоді люди до своєї квартири у вечірні години. Ту ж картину спостерігаємо і в людей у віці від 26 до 30 років. А ось уже у 35 чи в 40 років люди знову захоплюються і самодіяльністю, і технічною творчістю, бо ж діти підросли, є можливість у вільний від роботи час піти в Будинки культури, зайнятися

любимою справою.

А як же зробити, щоб і до сорока люди не втрачали зв'язку із закладом культури? Який вихід? Ось що пропонує, наприклад, 32-річна колгоспниця: «Бажано було б організувати хоч раз на тиждень роботу кімнати для дітей, щоб батьки у вечірній час могли відвідувати кіно чи Будинки культури».

Слушне зауваження! Безсумнівно. Залишається тільки райкому комсомолу прислухатися до нього, організувати таку кімнату на громадських засадах.

Бобринецький районний Будинки культури різняться від багатьох йому подібних тим, що не треба турбуватися про фінансовий план кіномережі, адже фільми демонструють у кінотеатрі. Але це й вимагає, щоб кожного дня були цікаві заняття для відвідувачів. Що ж їм подобається? Анкета свідчить, що «виступи художньої самодіяльності, лекції, диспути, КВК». Із 246 опитаних найменш двісті висловилися саме так. Зрозуміло, що лише учасники художньої самодіяльності Будинку культури не можуть давати кілька концертів за один тиждень. Думається, що найкращий вихід — частіше надавати сцену аматорам сільських, колгоспних і радгоспних клубів та Будинків культури.

Анкета запитувала і думку про шляхи поліпшення дозвілля.

Більшість висловилися за те, щоб поліпшити організаційську роботу. Дехто вніс і конкретні пропозиції. «Мало масових вечорів, особливо диспутів, вечорів для молоді», —

лише 44-річний робітник. «Більше актуальних виступів на місцеві теми в концертних програмах», — доповнює медичний працівник. «Хочеться почути голос початківців-літераторів, почути на сцені свого Сову», — підказує 30-річний фельдшер. «Більше організувати бесід про етику, естетику», — радить 24-річний токарь. «Треба навчити молодь сучасних бальних танців», — підказує 22-річна піонервожата.

Анкета допомогла більш чітко визначити уподобання молоді. Одне прикро: і працівники Будинку культури, і працівники райкому комсомолу не довели добру справу до кінця. До останнього часу анкета не була оброблена, пропозиції не врахували. Та й кому їх враховувати, якщо в нинішньому році змінилося три директори Будинку культури? Торік було не краще. Не будемо вдаватися до розбору причин зміни директорів. Але як їх підбирають, що через кілька місяців доводиться міняти? Відповідь має дати в першу чергу завідувачий районним відділом культури С. І. Катан.

Хочеться почути і відповідь райкому комсомолу, чому це в останній час вони не займаються організацією культурного дозвілля молоді.

В. ЦВЯХ,
спектор «Молодого комунара»,
м. Бобринець.

МАГ

ПЕРЕДНОВОРИЧНЕ

— Маг! — гукнув директор цирку і довгим вказівним пальцем описав еліпс навколо столу.

Стояли пляшки на скатертині, в стінах бенгальських вогнів виблискували смажені індики ковбаси, груші і виноград, фарширована щука і рожевобоке пороса з червоною перчиною в зубах. Здавалося, не вистачало одного пива з аравійської пустелі. І все ж директор цирку повторив:

— Маг!
Еквілібристи, канатоходці, повітряні гімнасти, клоуни і балерини скрестили свої погляди. І зразу ж збагнули: на столі немає коробки звичайнісінької папосної ікри!

— Маг! Ви можете висікти зубами грім і блискавку, спроможні витягти з капелюха діяну корову! То чи не зуміли б ви для новорічних торжеств дістати бодай сто грамів папосної ікри?

— Ні, — сумно відповів маг, і його очі погасли.

Мертва тиша зовсім вивела з рівноваги директора. Він відкрив рот, і раптом...

На порозі з'явився ще один маг. Той маг, що завжди запізнюється на післяпрем'єрні тости. І — о диво! В його руках було блискуче скляне горнятко з ікрою.

— Браво! — вигукнув директор цирку. — Тепер я вірю, що ви — справжній талант!

Ще б... На порозі стояв не якийсь там рядовий маг. То був — завмаг!

Броніслав КУМАНСЬКИЙ.
с. Олександрівка.

„ІДІТЬ У ШКОЛУ МУЖНОСТІ..“

Хлопець збирається в армію. І його виховують не лише рідні, близькі товариші. Цілі хліборобські колективи приходять на уроки в школу. І це вже стало традицією в нашому районі. Адже наші хлопці заслужили цього. Часто більшість з них бере солдатські ранці руками, котрі ще вчувають у долонях шорсткі штурвали комбайнів, тракторів. Інші простують до військомату прямо від ткацького верстата.

Стрічка щасливого шляху проводять на службу в Радянську Армію для більшості призовників розпочинається відчиненням дверей сільських клубів і будинків культури, куди збираються всі односельчани, керівники колгоспів, представники партійних організацій, комсомольці. Вже відси посланець армії чи підприємства відчуває увагу, підкування, велике довіря земляків, ще повніше усвідомлює значимість і відповідальність перед старшими товаришами. Симе тут перед батьками, рідними, вчителями, комуністами і товаришами він карбує в своєму серці і думи відданості землі Батьківщини, рідній партії, багатомільйонному радянському народові.

Потім квітами, сріблястим передзвоном мелодій баяна, народних пісень шлях стелиться до районного військомату. Радісними усмішками снують обличчя друзів, рідних. У такі хвилини неодмінно народжуються прекрасні почуття. Хочеться найкраще відслужити, віддати Радянській країні данину громадянська і скоріше повернутися до цих дорогих і добрих людей.

Настають довгождані зворушливі хвилини сердечних розмов перед дорогою в солдатське життя.

Не вперше вони відбуваються в просторому залі кінотеатру «Дружба». Сьогодні тут все святкове. На устах всіх тих, хто прийшов сюди, слова: «Відмінної служби!», «Доброї путі!», «До скорой зустрічі!». Радістю промінять очі ентузіастів горжества.

Піднесено звучать слова звернення до мо-

лодих майбутніх воїнів військового комісара району О. Д. Циганкова. Геплота і ласка до снів у побажаннях С. Осаульця, батька призовника.

На трибуну піднімається воїн Радянської Армії, відмінник бойової і політичної підготовки, ефрейтор Володимир Цеберманіський, що прибув додому у відпустку. На грудях поряд з комсомольським значком відзнаки «Відмінник Радянської Армії», «Відмінник парашутист», «Спеціаліст II класу». Він звертається до призовників:

— Дорогі друзі! Рівно рік тому я був на вашому місці. Так само хвилювався, думав про майбутнє солдатське життя, навчання. Багато нового, захоплюючого і корисного приніс мені час перебування в Радянській Армії. На сходнику вище піднялась моя зрілість, вперше і самостійно відчув себе у всіх питаннях. Зараз я воїн-десантник. Яке здійснює дев'ять десятків стрибків з парашутом. Бажаю і вам успішної служби, віри в свої сили, щасливого путі. Будьте гідними продовжувачами справ попередніх поколінь воїнів-земляків, Героїв Радянського Союзу О. Д. Каневського, К. О. Петровського, М. Т. Лановенка, В. О. Хало.

Секретар районного комітету комсомолу Василь Безверхий вручає призовникам почесні грамоти та накази трудящих району.

На кого не глянеш з цих вісімнадцятирічних хлопців, у кожному є щось привабливе, особливе, а разом з тим спільне.

Ось Олександр Герасименко. Більше двох років працював трактористом в рідній артілі імені Кірова. Заклопочався весною пшеничною нива, а Сашко Герасименко, безсумнівно, стане таким же сумлінним на службі, як на колгоспному лану. І так за кожного говорять добрі справи, перші справи трудової біографії Анатолія Хоменка, Петра Семка, Олександра Зелена...

Надихають майбутніх солдатів на відмінну службу душевні слова працівника райкому КП України Я. У. Кекала, голови районного комітету ДТСАФ А. Ф. Лівітука, секретаря комсомольської організації районного комітету Валентина Воліченка, представника райспоживспілки В. Столярові.

— Щире спасибі за сердечні промови, теплоту і любов. Віддамо все, щоб тільки не туманилась голуба прозорість неба над Рідною землею, станемо справжніми воїнами нашої любимої Вітчизни, — сказав призовник Валерій Чабанюк.

О. ТАЦІЄНКО,
працівник редакції Голованівської райгазети «Комуністична праця».

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

ЧЕТВЕР, 26 грудня Перша програма. 11.00 — «Павло Корчагін». Художній фільм для дітей. (Кіровоград). 17.55 — «Клуб цікавих зустрічей». (Кіровоград). 18.30 — Міжнародний огляд. (К). 19.00 — Першість СРСР з баскетболу. «Будівельник» (Київ) — СКА (Київ). У перерві — телесті. (К). 20.30 — Інформаційна програма «Час». 21.15 — Першість СРСР з хокею з м'ячем. СКА (Свердловськ) — «Динамо» (М).

Друга програма. 11.00 — Телевісті. (К). 11.10 — «Капітанська дочка». Художній фільм. (К). (М). 21.15 — «Павло Корчагін». Художній фільм. (Кіровоград). 23.00 — «Від Дніпра до Бугу». Концерт. (Кіровоград).

ПОКАЗУЄ МИКОЛАЇВ

ВІВТОРОК, 24 грудня. 17.15 — До 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. «Миколаївці йшли за більшовиками». 17.30 — Мультифільм «Корбуда», «Залізні друзі». (К). 18.00 — «Стандартизація і прогрес». (М). 18.30 — Першість СРСР з волейболу: «Радіотехнік» (Рига) — ЦСКА. 20.30 — Програма «Час». (М). 21.15 — Спектакль.

СЕРЕДА, 25 грудня. 17.30 — Фільми для дітей. 18.10 — Актуальний екран. 18.30 — Телевісті. (К). 18.50 — «Господар вічного літа». Теленарис. (К). 19.10 — «Комунаре наш любий, наш строгий». (До 75-річчя з дня народження В. Еллана-Блакитного). (Харків). 19.55 — «Старт-68». (К). 20.25 — Художній фільм «Поєма двох сердець». 22.05 — «Читаючи ваші листи». Концерт. (К).

ЧЕТВЕР, 26 грудня. 18.00 — Фільми для дітей. 18.30 — Міжнародний огляд. (К). 19.00 — Першість СРСР з баскетболу: «Будівельник» (Київ) — СКА (Київ). 20.30 — Програма «Час». (М). 21.10 — Першість СРСР з хокею з м'ячем: СКА (Свердловськ) — «Динамо» (Москва). 22.00 — «Українська кінопанорама». (К). 23.00 — «Від Дніпра до Бугу». Концерт. (Кіровоград).

Вибльскуючи в'їтрукуним зорями, вони стрімко боролися небо. Сотні парочей з захопленням і з тривогою слідували за їхнім польотом. І ось рішення комісії: «Перше місце зайняла швидкісна модель Анатолія Адамського, шестикласника Кіровоградської школи № 6, члена авіагуртка міського Палацу піонерів...»

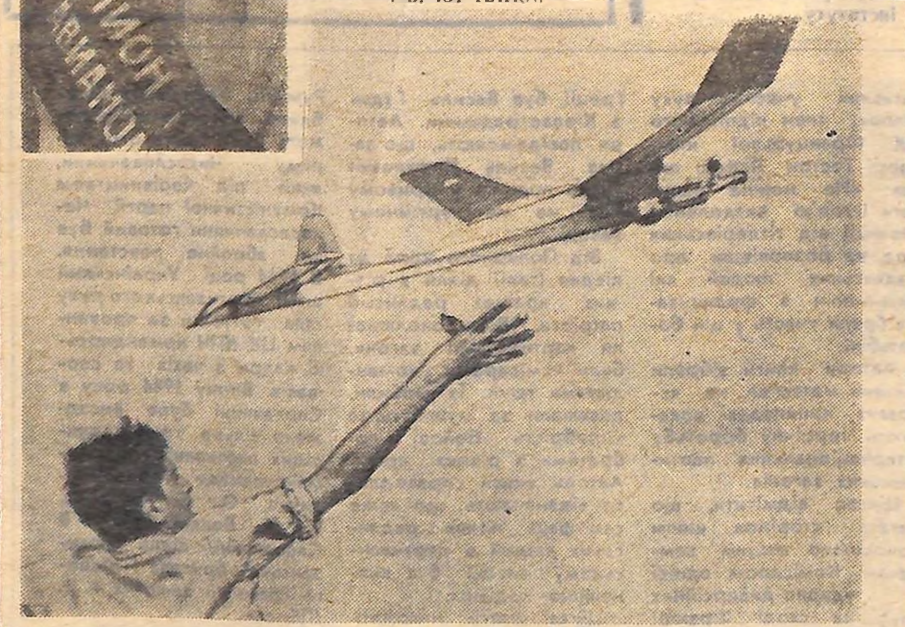
Це було в 1961 році. Тоді юний авіамоделіст уперше став чемпіоном області.

Цього року авіамоделіст закінчив 10 класів і зараз працює на «Червоній зріці». Але незмінно, майже щодня він приходить після зміни до Палацу піонерів.

Найулюбленіші моделі Анатолія — кордові. Ось і тепер він працює над кордовою «ЛД-46».

Н. ЖЕРНОВА.

На фото (зверху вниз): ще одна модель; чотири роки тому; в політ.
Фото В. ЛАСУНА, С. КОРЕЦЬКОГО і В. ЮРЧЕНКА.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: секретаріату — 2-45-35,
відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ г. Кіровоград.

Т. в. о. редактора Ю. МОТОРНИЙ.